

«Ἐμοὶ μὴ γένοιτο
καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν
τῷ σταυρῷ τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, δι' οὗ ἐ-
μοὶ κόσμος ἐσταύ-
ρωται καὶ ἐγὼ τῷ κό-
σμῳ» (Γαλ. 6,14).

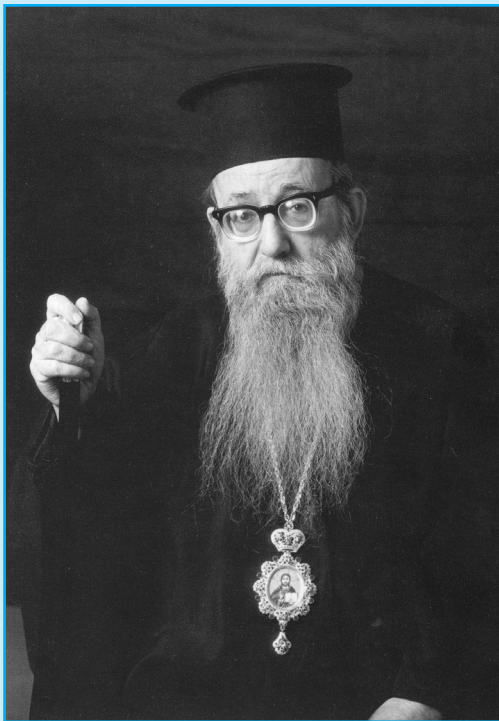
Ταχυδρ. Διεύθυνσι: Τ.Θ. 3415, (Κ.Τ.Α.) 102 10 ΑΘΗΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΗ ΜΕΡΟΣ Β΄

(Ἐπὶ τῇ βάσει λόγων τοῦ ἰδίου καὶ κυρίως ἄλλων)

Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας

Ἡ προαγωγή μου εἰς ἐπίσκοπον «ἔθεωρεῖτο ἀδύνατος. Ὁ ἴδιος ἔλεγον ὅτι, ὅταν ὁ ἥλιος θ' ἀνατείλῃ ἐκ δυσμῶν, τότε θὰ γίνω ἐπίσκοπος. Καὶ τὸ ἀδύνατον ἐγένετο δυνατόν. Ὑπὸ Ἱερώνυμον ἀρχιεπίσκοπον, τὸν ὁποῖον ἤλεγξα σφοδρῶς ὡς ἱεροκήρυξ, ἐγένετο ἐν τοῖς πράγμασιν ἀνατολὴ ἐκ δυσμῶν. Ἀνετράπη ὁ συνήθης τρόπος ἐκλογῆς ἀρχιερέων. Ἐγένετο διὰ πρώτην φοράν ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ἀρχιμανδριτῶν, οἱ ὅποιοι οὔτε πολιτικούς οὔτε ἐκκλησιαστικούς παράγοντας παρεκάλεσαν διὰ νὰ γίνουν ἐπίσκοποι. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Παρὰ τοὺς δισταγμούς μου ὑπήκουσα εἰς τὴν οὕτω πως γενομένην πρόσκλησιν καὶ ἐδέχθην νὰ χειροτονηθῶ ἐπίσκοπος τῆς ἀκριτικῆς

ταύτης περιφέρειας. Ἀπὸ τὸ ἐν Ἀθήναις κέντρον ἱεραποστολικῆς κινήσεως, ὅπου ὑπὲρ τὰ 15 ἔτη ὑπηρέτησα, ἐξεσφενδονίσθη ἐἰς τὸ ἄκρον τῆς Πατρίδος. Πόσον ἐπόνεσα καὶ ἔκλαυσα!» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 453/1987).

«Ὁ Χριστιανισμός, ὡς τελεία καὶ ἀσύγκριτος πολιτεία τοῦ Θεοῦ, δὲν ταυτίζει τὰς τύχας του μὲ καμμίαν μορφήν ἀνθρωπίνων πολιτευμάτων, τὰ ὅποια κατὰ καιροῦς ἐξαιλάσσουν, ἐνῶ αὐτὸς παραμένει ἀναλλοίωτος. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐζησεν, ἔδρασε καὶ ἐμεγαλοῦργησε καὶ ὑπὸ δημοκρατίας, καὶ ὑπὸ ὀλιγαρχίας, καὶ ὑπὸ βασιλείας, καὶ ὑπὸ αὐτοκρατορίας, καὶ ὑπὸ δικτατορίας, καὶ ὑπὸ τυραννίδας... Ἡ γλῶσσά μας παραμένει ἀδέσμευτος. Λαλοῦμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὅπως καὶ προηγουμένως, μὴ πτοούμενοι πρὸ οὐδενός... Ἐὰν δὲν δυνηθῶ νὰ ἐλέγξω διὰ τοῦ τύπου, θὰ ἐλέγξω διὰ τοῦ λόγου» (βλ. καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἡ κανονικότης... ἔ.ἄ. σελ. 113, 117).

Αὐτό, ποῦ εἶπε, τὸ ἔπραξε, ἐρχόμενος σὲ σύγκρουσι μὲ τὸ τότε καθεστῶς ἐξ αἰτίας συγκεκριμένων ἀντιευαγγελικῶν μέτρων. Ἄρκεῖ ἓνα μόνο χαρακτηριστικὸ γεγονός· δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐκφωνοῦνται πο-

λιτικοὶ λόγοι μέσα στοὺς ἰ. ναοὺς (βλ. Μία τριακονταετία ἔ.ἄ. σελ. 193). Γενικώτερα, ἐπέκρινε ἀντορθόδοξες πράξεις καὶ δηλώσεις ὑψηλὰ ἰσταμένων πολιτικῶν προσώπων ἀνεξαρτήτως κομματικῆς προελεύσεως. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ δὲν ἀπέκλεισε κανένα (ἀπὸ βασιλεῖς μέχρι σοσιαλιστὰς ἡγέτας), ὡσὰκις ἐν ταπεινώσει ζήτησε τὴν εὐλογία του. Συχνὰ δὲ ἐπαναλαμβάνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μοιάζει μὲ

**Ἱερὸς Μητροπολιτικὸς Ναὸς Φλωρίνης
Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων**

τὴν κλῶσσα ποῦ δὲν ἐξετάζει ἂν τὰ κλωσσόπουλά της εἶνε ἄσπρα, κόκκινα ἢ μαῦρα, ἀλλὰ τὰ βάζει ὅλα κάτω ἀπὸ τὴν φτεροῦγες της (βλ. Μία τριακονταετία ἔ.ἄ. σελ. 257 κ.ἄ.).

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρχιερατείας του ἀνηγέρθησαν συνολικῶς 184 οἰκοδομές, οἱ ἐξῆς· 85 ἰ. ναοὶ σὲ πόλεις καὶ χωριά, 2 ἐκκλησιαστικὰ γηροκομεῖα, 3 οἰκοτροφεῖα μαθητριῶν, ἐκκλησιαστικὴ σχολὴ (Γυμνάσιο - Λύκειο), Οἶκος Χειροτεχνίας, 2 οἰκοτροφεῖα μαθητῶν, 2 Ἐπισκοπεῖα, καὶ ἀνεκαίνισε τὸ κτήριον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, συνοικισμὸς νεοφωτίστων, ἐκκλησιαστικὴ κατασκευὴ (μὲ μεγάλη προσφορὰ σὲ παιδιὰ ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα), ἀστεροσκοπεῖο, 2 βιβλιοπωλεῖα, ἐκκλησιαστικὸς ραδιοφωνικὸς

σταθμός (1-9-1989) μὲ τρεῖς πομπούς, 18 ἡμερησιακοὶ οἴκοι, 46 ἐνοριακὰ κέντρα, 2 Ἱερὲς μονές, 5 Σταυροί, ἀνδριάς τοῦ θυσιασθέντος ὀρθοδόξου ρασοφόρου καὶ ἐκτὸς Μητροπόλεως· ὀρφανοτροφεῖο γιὰ κορίτσια στὸ Ἄμαρούσιο Ἀθηνῶν, πνευματικὸ κέντρο στὶς Λεῦκες Πάρου, Οἰκοτροφεῖο μαθητριῶν - φοιτητριῶν καὶ νέο πνευματικὸ κέντρο στὴν Κοζάνη, κατασκηνώσεις στὸν Κούτουρλα Εὐβοίας, οἶκος ξενίας στοὺς Θρακομακεδόνες Ἀττικῆς.

«Τὰ ἔργα ταῦτα, συντελεσθέντα μὲ θυσίας καὶ κόπους πολλούς, ὡς ἔκδηλα καὶ ἀναμφισβήτητα τεκμήρια τῆς δραστηριότητος τῆς ἀκριτικῆς μας Μητροπόλεως, προκαλοῦν τὸν φθόνον δεδηλωμένων καὶ φανατικῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀθέων καὶ ἀπίστων, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν ἦτο δυνατὸν, θὰ τὰ ἀνετίνασσον ἐκ θεμελίων, διὰ τὴν μὴ ὑπάρχη ἐξωτερικὸν σημεῖον τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ', ὡς εἴπομεν, καὶ οἱ λίθοι κεκράζονται, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ εἰκοστῷ αἰῶνι ζῆ καὶ βασιλεύει... Ὅταν ἀνηγείρετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστορικοῦ ὑψώματος 1020 ὁ Σταυρός, ἐχθροὶ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος ἐμαίνοντο κυριολεκτικῶς καὶ διὰ παντὸς τρόπου προσεπάθουν νὰ ματαιώσουν τὴν

ἀνέγερσιν τοῦ Σταυροῦ, ὅστις φωτιζόμενος τὴν νύκτα ἐλκύει προσκυνητὰς ὄχι μόνον τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἐκ τῆς γειτονικῆς Γιουγκοσλαβίας κυρία ἀξιωματοῦχου τοῦ ἀθέου κράτους [σ.τ.σ. κατόπιν θείας ἀποκαλύψεως ποὺ ἐδέχθη] ἤλθεν ἐπίτηδες εἰς Φλώριναν, ἀνήλθεν ἀνυπόδητος εἰς τὴν κορυφὴν καὶ μετὰ δακρύων προσεκύνησε τὸν Σταυρόν...» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» φ. 453/1987, σελ. 2).

Ὅπως δὲ ἦτοτε ὁμοῦς ἄλλο εἶνε τὸ κύριο καὶ δυσκολώτερο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας· ἡ οἰκοδόμησις, ἡ καλλιέργεια τῶν ψυχῶν. Ὁ παλαίμαχος ἱεροκήρυξ δὲν παύει κάθε φορά, ποὺ κηρύττει, νὰ αἰσθάνεται «ἀγωνίαν δι' ἐξεύρεσιν καταλλήλου θέματος, συναρμολόγησιν καὶ σύνταξιν, ἐκφώνησιν καὶ ἀπαγγελίαν τοῦ κηρύγματος. Ἀγωνιῶ», λέγει, «πῶς δεῖ λαλήσαι τῷ λαῷ εἰς τοιαύτας χαλεπὰς ἡμέρας ...Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἐπίσκοπος ἐπεδόθη σπουδαιότερον. Οὐδέποτε ὡμίλησα ἀπροετοίμαστος. Ἀπόδειξις αἱ ἑκατοντάδες τετραδίων. Ἐξομολογοῦμαι δημοσίως, ὅτι, ὡς ἄκουστος, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν πολὺ μικρὸν καὶ ἀδύνατον, καὶ ἀκούω εἰς τὰ ὦτά μου νὰ ἐνηχῆ ἡ θεϊκὴ ἐπίπληξις· **“Τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἶπεν**

ὁ Θεός· Ἰνατί σὺ διηγῆ τὰ δικαιώματά μου καὶ ἀναλαμβάνεις τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου;» (Ψαλμ. 49,16)». Ἐκφώνησε 5.629 κηρύγματα· «*Τρεῖς ἢ τέσσαρας φορές τὴν ἑβδομάδα κήρυγμα*» (ἔ.ἁ.).

Ὡς ἐπίσκοπος παραλλήλως φρόντισε καὶ γιὰ τὸ **γραπτὸ κήρυγμα** (ἑβδομαδιαῖο κηρυκτικὸ φυλλάδιο «*ΚΥΡΙΑΚΗ*», μηνιαῖο περιοδικὸ τῆς ἱ. Μητροπόλεως «*ΣΑΛΠΙΓΞ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ*», ἡ ἑφημερίδα «*ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ*», ἀρθρογραφία στὸ περιοδικὸ «*ΣΤΑΥΡΟΣ*», νὰ δίνη συνεντεύξεις καὶ νὰ γράφῃ ἄρθρα καὶ σὲ ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες, ἐπιστολικά φυλλάδια κ.ἄ.). Ἀκόμη συνέταξε πολυάριθμες (557) ἐγκυκλίους (οἱ πιὸ πολλές δημοσιεύθηκαν σὲ τέσσερες τόμους, ποὺ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο μητροπολίτη Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιο χαρακτηρίσθηκαν ὡς «*μικρὸ Πηδάλιο*», καὶ οἱ ὑπόλοιπες στοὺς «Ἀπολογισμούς»), γνωματεύσεις καὶ εἰσηγήσεις στὴν Ἱερά Σύνοδο, διαμαρτυρίες καὶ τηλεγραφήματα πρὸς ἀρμοδίους τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, κείμενα γιὰ τοὺς ὁμογενεῖς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα, ἐνῶ χιλιάδες (ἄνω τῶν 4.000 ἕως τὸ 1987) εἶνε οἱ προσωπικὲς ἐπιστολές, ποὺ ἀπέστειλε ἀπαντώντας σὲ θέματα ἐκκλησιαστικοῦ, κοινωνικοῦ, οἰκογενειακοῦ καὶ πνευματικοῦ χαρακτῆρος. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρχιερατείας του κυκλοφόρησαν 66 **βιβλία** (μέχρι σήμερα συνολικῶς 92), ὅλα γεμάτα πρωτοτυπία, βάθος, πατερικότητα καὶ

δυναμισμὸ. Βιβλία του ἔχουν μεταφρασθῆ στὰ ἀγγλικά (11), στὰ ρουμανικά, στὰ ἀλβανικά. Μία φορά τὴν ἑβδομάδα εἶχε ἐκπομπὴ στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ Φλωρίνης, ποὺ ἀπηγορεύθη δύο φορές· ἐπὶ δικτατορίας καὶ τὸ 1987. 208 ὁμιλίες του (οἱ 150 περίπου ἔχουν ἐκφωνηθῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκοπείας) κυκλοφοροῦν σὲ **κασσέτες**, CD καὶ πολυάριθμοι (ἴσως νὰ ἀνέρχονται σὲ ἑκατομμύρια, καθὼς πολλές ἀναμεταδίδονται καὶ ἀπὸ ραδιόφωνα κ.λπ.) εἶνε οἱ ἀκροαταὶ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ. Οἱ ὁμιλίες αὐτὲς ἔχουν ὠφελήσει πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔχουν ὀδηγήσει πολλές ψυχὲς σὲ μετάνοια, ὅπως μαρτυροῦν πολλές ἐπιστολὲς ποὺ δέχθηκε.

Διωργάνωσε περιοδεῖες ἱεροκηρύκων, φρόντισε νὰ ἰδρυθοῦν σὲ πόλεις καὶ χωριά **Κύκλοι συμμελέτης ἀγίας Γραφῆς**. Στοὺς κύκλους αὐτοὺς φοίτησαν καὶ στηρίχθηκαν χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκες (μόνο τὸ 1987 τὰ μέλη τους ἦταν 1.600). Ἰδιαιτέρα ἦτο ἡ πρόνοιά του ὡς ἐπισκόπου γιὰ τὰ **κατηχητικὰ σχολεῖα**, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασαν χιλιάδες μαθηταί (τὸ 1974-1975 φοιτοῦσαν 6.000 περίπου παιδιά, ἐνῶ τὸ 1986-1987 φοιτοῦσαν 5.200). Ἐνεργεῖ γιὰ τὴ συγκρότησι φροντιστηρίων κατηχητῶν. «*Εἰδικὴ μέριμνα ἐλήφθη καὶ διὰ τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως*. Ἄγνωστον ἦτο σχεδὸν εἰς τὴν περιφέρειάν μας. Ἀλλ' ἤδη μὲ τὰς καταβληθείσας προσπάθειας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξομολογουμένων ἀνῆλθεν εἰς

6.205» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» ἔ.ά.).

«Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς **φιλανθρωπίας** ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία δὲν ὑστέρησε. Ἰδρύσαμεν Φιλόπτωχα Ταμεῖα εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐνορίας. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1986 τὸ ὑπ' αὐτῶν δαπανηθὲν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ποσὸν μαζί μὲ τὸ τοιοῦτον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου ἀνέρχεται εἰς 42.623.491 δραχμάς. Οἱ δὲ ἕκτακτοι ἔρανοι, ὡς ὑπὲρ Κυπρίων ἀδελφῶν, ὑπὲρ λιμοκτονούντων Αἰθιοπίας, σεισμοπλήκτων Καλαμῶν (σ.τ.σ.· καὶ Ἡπείρου, Ἀθηνῶν, Γρεβενῶν κ.ἄ., χιονοπλήκτων) κ.λπ., ἀπέδωσαν σημαντικὰ ποσά. Σημαντικὰ ποσὰ ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἀπόρων βαρέως ἀσθενῶν, ὡς καὶ δι' ἄλλας ἐκτάκτους περιπτώσεις (σ.τ.σ.· ἀναπήρων κ.λπ.). Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον δίδει τὸ «παρῶν» εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀνάγκης μετὰ ἐξακρίβωσιν τῆς πραγματικότητος» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» ἔ.ά.).

Στὶς ἕκτακτες περιστάσεις τῶν τελευταίων χρόνων, μὲ τὴν πτώσιν τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τὶς τεράστιες πληγές, ποὺ ἀνεφάνησαν ἐντόνως σὲ χώρες, ἰδίως τῶν Βαλκανίων (Β. Ἡπειρος - Ἀλβανία, Σερβία - Βοσνία - Κράϊνα - Κοσσυφοπέδιο, Ρουμανία) ἢ ἰ. Μητρόπολις παρὰ τὶς μικρὰς δυνατότητες τοῦ ποιμνίου τῆς ἤλθε καὶ πάλι ἀρωγὸς στέλνοντας μεγάλες ποσότητες τροφίμων καὶ ἄλλου ὑλικοῦ, φιλοξενώντας παιδιὰ ἀπὸ τὶς περιοχὰς αὐτὰς καὶ προπάντων ἐνισχύοντας αὐτὰς ἠθικὰ μὲ τὴν συμ-

παράστασί της ἀπέναντι στὴν ἀπειλὴ τῆς παγκοσμιοποιημένης «Νέας Τάξης». Ἰδιαίτερη φροντίδα ὑπῆρξε γιὰ τοὺς παλιννοστοῦντας ἐξ αὐτῶν τῶν χωρῶν (Βορειοηπειρώτες, Ἑλληνοποντίους ἐκ Ῥωσίας), γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγιναν καὶ κατηχήσεις, ὁμαδικὲς καὶ ἀτομικὲς βαπτίσεις, γάμοι, παραλλήλως μὲ τὴν ὑλικὴ συμπαράστασι. Φροντίδα ὑπῆρξε παραλλήλως γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς αἰμοδοσίας, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ κατάρτισι κοριτσιῶν (περίπου 300 μέχρι τὸ 1992· βλ. Ἀπολογισμὸς ἐβδόμης τετραετίας, Ἀθῆναι 1996, σελ. 402).

Κλῆρος

«Τὸ 1967, ὅταν ἤλθε ὡς μητροπολίτης ὁ π. Αὐγουστίνος, ἡ τότε Μητρόπολις Φλωρίνης, Ἀλμωπίας καὶ Ἑορδαίας εἶχε ἀπὸ τὶς 140 θέσεις τὶς 90 κενές. Μόνο 50 ἱερεῖς ὑπῆρχαν... Γιὰ ν' ἀντιμετωπισθῇ ἡ κατάστασι αὐτὴ πέτυχε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀποσπασθοῦν ἱερεῖς εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους σειρὰς ἐξ ἄλλων μητροπόλεων, οἱ ὁποῖοι ὑπηρέτησαν ἐπὶ θμῆνο στὴν περιφέρειά μας. Ἐπειτα ἐπετεύχθη [σ.τ.σ.· χάρις καὶ σὲ προσωπικά του διαβήματα] διὰ Ν.Δ. νὰ ἐπιτραπῇ ἡ χειροτονία ὀλιγογραμμάτων. Δημιουργεῖ δὲ ταχύρρυθμη Σχολὴ γιὰ ἐκπαίδευσιν τῶν ὀλιγογραμμάτων. Ἀργότερα ἐπιτυγχάνει ἴδρυσι Ἐκκλησιαστικοῦ Γυμνασίου, μετέπειτα Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου, καὶ τελευταίως ὑπάρχει ἡ Δ' τάξι Λυκείου, ὅπου γίνονται καθαρῶς θεολογικὰ μαθήματα...

Ἄλλὰ ἡ ἐργώδης προσπάθεια τοῦ ἐπισκόπου δὲν σταματᾷ. Κάθε χρόνο λαμβάνουν χώρα στὶς Ἐκκλησιαστικὲς Κατασκηνώσεις ὀλιγοήμερα ἱερατικὰ συνέδρια [σ.τ.σ.· συνολικῶς 30] μὲ εἰσηγητὰς προερχομένους κυρίως ἀπὸ τὸ χωρὸ τῆς ἱ. Μητροπόλεως, τὰ ὁποῖα οὐσιαστικὰ εἶνε σεμινάρια θεολογικῆς ἐπιμορφώσεως... Μηνιαῖες συνάξεις τῶν ἱερέων... Ἄλλὰ ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἐπίσκοπός μας ἐργάσθηκε ἰδιαίτερα καὶ συστηματικὰ καὶ ὡς ἀρχιμανδρίτης καὶ ὡς ἐπίσκοπος, εἶνε ἡ δημιουργία ἱερατικῶν κλήσεων. Τὸ βιβλίον “Ἀκολούθει μοι”, τὸ ὁποῖο ἐγνώρισε ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις, καὶ τὰ πύρινα κηρύγματα του —ἰδιαιτέρως τὰ κηρύγματα ποῦ προηγούντο τῶν διαφόρων χειροτονιῶν— πόσες καρδιὲς ἀνεστάτωσαν, πόσες συνειδήσεις διήγειραν, πόσες ψυχὲς ἠλέκτρισαν, πόσες θελήσεις ἐνεδυνάμωσαν γιὰ ν’ ἀκολουθήσουν τὸ σταυρικὸ καὶ ἐπώδυνο καὶ μαρτυρικό, ἀλλὰ καὶ ὀλόφωτο καὶ εὐκλεῆς καὶ πανευφρόσυνο καὶ μεστὸ θεῶν εὐλογιῶν καὶ χαρισμάτων ἱερατικὸ ὑπόργημα, μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει.

...Δημιουργία ἐφημεριακῶν οἰκων σὲ διάφορα χωριὰ τῆς Μητρο-

πόλεώς μας πρὸς ἄνετον διαβίωσιν τῶν ἐφημερίων μας καὶ ἴδρυσι “Ταμείου Συμπαραστάσεως Κλήρου”, ἀπ’ ὅπου ἀντιμετωπίζονται ἕκτακτες ἀνάγκες τῶν ἱερέων μας, ἔρχονται νὰ ὀλοκληρώσουν τὴν ποικίλη μέριμνα τοῦ ἐπισκόπου μας γιὰ τὸν κληρὸ τῆς ἐπαρχίας μας» (ἀρχιμ. Μελετίου Βαδραχάνη, ἔ. ἀ. σελ. 15-18).

Ἄπὸ τὰ χέρια τοῦ π. Αὐγουστίνου χειροτονήθηκαν συνολικῶς 184 ἱερεῖς καὶ 5 διάκονοι, δηλαδή ἀξιώθηκε νὰ ἐπιτελέσῃ 373 χειροτονίες διακόνων καὶ ἱερέων.

Μέχρι τὸ 1995 ἀπεφοίτησαν ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Γυμνάσιο 288 μαθηταί, ἐκ τῶν ὁποίων 147 κληρικοί. Ἄπὸ τὸ

Ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο ἀπεφοίτησαν ἀπὸ μὲν τὴν Γ’ τάξι 280 μαθηταί, ἐκ τῶν ὁποίων 54 κληρικοί, ἀπὸ δὲ τὴν Δ’ τάξι 106 μαθηταί, ἐκ τῶν ὁποίων 56 κληρικοί. Πολλοὶ ἀπόφοιτοι χειροτονήθηκαν καὶ ὑπηρετοῦν τὴν Ἐκκλησίαν στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ γειτονικὴ Ἀλβανία. Παράλληλως τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Γυμνάσιο - Λύκειο Φλωρίνης ὠργάνωσε καὶ παρουσίασε ἐκδηλώσεις ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἐξέδωκε 2 κασσέττες τραγουδιῶν πατριωτικοῦ περιεχομένου, συμμε-

Θεῖα Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Πρώτης

τεῖχε σὲ συλλαλητήρια γιὰ τὸ Μακεδονικό, ἔκανε ἐπισκέψεις κατὰ τὶς περιόδους τῶν ἑορτῶν σὲ ἀκριτικά φυλάκια. Ἡ χορωδία του διεκρίθη σὲ πανελλήνιο διαγωνισμό μαθητικῶν χορωδιῶν.

Ὁ ἀγώνας τοῦ ἐπισκόπου γιὰ νὰ σταθῇ ὁ κληρὸς στὸ ὕψος του εἶνε διαρκής. Ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα, ποὺ ἔλαβε, ἦταν ἡ κατάργησι τῶν «τυχερῶν». Παραλλήλως ὅμως ἐνήργησε γιὰ τὴν μισθολογικὴ ἀνύψωσι καὶ τὴν οἰκονομικὴ συμπαράστασι στοὺς ἱερεῖς ἀκριτικῶν ἰδίως χωριῶν. Παρ' ὅλη δὲ τὴν αὐστηρότητα τῶν κριτηρίων του στάθηκε πάντοτε ἐπεικὴς ἀπέναντι στὰ πρόσωπα, ἐπιδιώκων πρῶτα τὴν προσωπικὴ συναίσθησι τῶν εὐθυνῶν.

Ἀποτίμησις τοῦ ἔργου

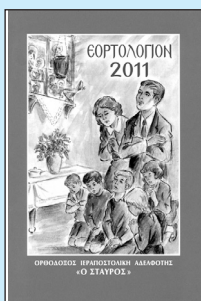
Πρὶν νὰ κἀνη κανεὶς μία γενικὴ ἀξιολόγησι τοῦ ἔργου τοῦ π. Αὐγουστίνου θὰ πρέπη νὰ ἐπισημάνη σὲ ἀδρὲς γραμμὲς τὰ κυριώτερα

σημεῖα τῆς προσφορᾶς του.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημοσίας δράσεώς του, ὁ π. Αὐγουστίνος ἀγωνίσθηκε γιὰ μία *Ἐκκλησία ἐλευθέρη καὶ ζῶσα*. Ὅνειρό του ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλο τὸ βίον, δημόσιο καὶ ἰδιωτικό, μάλιστα στὴν Πατρίδα μας, τὴν αἵματοπότιστη μὲ τὸ αἷμα μαρτύρων Ἑλλάδα. Τολμοῦσε δὲ πάντοτε νὰ ἐκφράζη τὴν πίστι του καὶ τὶς θέσεις του, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὶς ρυθμίζη σύμφωνα μ' αὐτήν. Ἀναδείχθηκε ἀνυποχώρητος στὶς ἀρχές του, ἀκόμα κι ὅταν ἀπειλὲς καὶ διωγμοὶ ἐγείρονταν ἐναντίον του.

Ἰδιαιτέρα στὸ χῶρον τῆς Ἐκκλησίας ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν ἀνάδειξι ἐπισκόπων ἀπὸ πιστὸ κληρὸ καὶ λαὸ καὶ τὴ συνοδική — σύμφωνα καὶ μὲ τοὺς ἱ. Κανόνες— καὶ ὄχι μονοκρατορικὴ διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας. Συγκρούσθηκε μὲ ἀρχιεπισκόπους καὶ Πολιτεία, ὅταν θέλησαν νὰ παραμερίσουν ἱ. Κανόνες ἀπὸ τὸ Σύν-

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 2011

Ἡ Ἀδελφότης «Ὁ Σταυρός» ἐκυκλοφόρησε τὸ Ἐορτολόγιον τσέπης τοῦ 2011, ἀφιερωμένο στὴν οἰκογένεια. Ἴδου ἓνα μικρὸ τμήμα ἀπὸ τὰ κείμενά του: «Ἡ οἰκογένεια ὀνομάζεται «κύτταρον τῆς κοινωνίας». Διότι, ὅπως ἀπὸ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασι τῶν φυσικῶν κυττάρων ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία ὅλου τοῦ σώματος, ἔτσι καὶ ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ὑγείαν τῆς οἰκογενείας ἐξαρτᾶται ἡ ἠθικὴ εὐεξία, ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς κοινωνίας...». Τὸ Ἐορτολόγιον τιμᾶται 1 εὐρώ. Ἀποστολαὶ ἄνω

τῶν 50 τεμαχίων δὲν θὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ ταχυδρομικά.

**Διὰ παραγγελίας ἀπευθύνασθε εἰς: Βιβλιοπωλεῖον «Ὁ Σταυρός»,
Ζωοδ. Πηγῆς 44, 106 81 Ἀθήνας, τηλ. 210 / 3805539.**

ταγμα, νὰ καταστρατηγήσουν τὴ δικαιοσύνη κηρύσσοντας ἐκπτώτους μητροπολίτες ἄνευ δίκης, νὰ ἀλλάξουν ἐκκλησιαστικὲς παραδόσεις μὲ τὴν εἰσαγωγή «μοντέρνων» ἐκκοσμικευμένων συνηθειῶν στὴν Ἐκκλησία.

Ἦλθε σὲ ἀντίθεσι μὲ ἐξουσίες ὄλων τῶν πολιτικῶν ἀποχρώσεων, ὅταν προστάτευαν αἱρέσεις, ὅταν προσπάθησαν νὰ ἐπέμβουν στὴν διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ψήφιζαν νόμους, ποὺ κατέλυαν τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογενείας καὶ νομιμοποιοῦσαν ἐγκλήματα καὶ παρανομίες (ἐκτρώσεις, μοιχεῖα κ.λπ.),

Ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν ἐμπέδωσι τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀπὸ τὸ λαὸ μας μὲ κηρύγματα κατανοητὰ καὶ πατερικά. Προσπάθησε νὰ φέρῃ στὸ φῶς τὶς πλάνες καὶ νὰ καταπολεμήσῃ τὶς διάφορες αἱρέσεις (παπισμὸ, χιλιασμὸ κλπ.), τὴ μασονία καὶ τὶς παραφυάδες τῆς (ρόταρυ, λάϊονς κλπ.), κακοδοξίες τύπου Χ.Ο.Ε., τὴ μαγεία, καὶ προπάντων τὴ μάλιστα τῶν καιρῶν μας, τὴ συγκρητιστικὴ «παναίρεσι» τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐκδηλώνεται μέσα στὴν Ἐκκλησία μὲ φορεῖς ὑψηλὰ ἱστάμενα πρόσωπα. Γι' αὐτὸ μαζί μὲ ἄλλους δύο μητροπολίτες ἔπαυσε τὸ μνημόσυνο τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρα τὸ 1970 λόγῳ φιλοπαπικῶν καὶ ἀντορθοδόξων δηλώσεών του.

Ἀντιθέτως, ἔντονη ἦταν ἡ προσπάθειά του γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν τῆς μὲ τὸ ξεπέρασμα κάθε εἴδους φατριῶν. Μέσα σ'

αὐτὰ τὰ πλαίσια κινήθηκε γιὰ τὴ γεφύρωσι τοῦ χάσματος μὲ τοὺς παλαιομερολογίτες, χωρὶς παραλλήλως νὰ διστάζῃ νὰ ὑποδείξῃ καὶ σ' ἐκείνους τὰ σφάλματά των. Προέτεινε δὲ στὴν Ἱερά Σύνοδο τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου στὴν Ἐκκλησία.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀποτελεῖ πεποίθησί του, ὅτι ἡ πίστις φαίνεται ἐμπράκτως στὸ ἦθος, εἰ δ' ἄλλως δὲν ὑπάρχει, ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν ἐξάλειψι ἀντιχριστιανικῶν συνηθειῶν· τὶς παράνομες συμβιώσεις, τὶς συνοικήσεις τῶν μνηστευμένων πρὸ τοῦ γάμου, τὴν ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας, τὶς ἐκτρώσεις, τὸν πολιτικὸ γάμο, τὰ καρναβάλια, τὰ καλλιστεῖα, τὴ χαρτοπαιξία, τὸν ἀλκοολισμὸ, τὴ βλασφημία, τὸν ὄρκο, τὶς κυβερνητικὲς ἀπόπειρες καταργήσεως τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς, τὴν προσπάθεια δημιουργίας καζίνο στὴν Φλώρινα. Χαρακτηριστικὲς εἶνε ἀκόμη οἱ προσπάθειές του γιὰ τὴν συμφιλίωσι κλονιζομένων ζευγῶν, ἐνῶ πάντοτε ἐρχόταν σὲ προσωπικὴ ἐπαφή μὲ ὄλους τοὺς μελλονύμφους δίδοντάς τους μαζί μὲ τὴν ἄδεια γάμου καὶ τὶς πατρικὲς του συμβουλές.

Πολέμησε τὴν ἀνηθικότητα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ ὀδηγοῦν σ' αὐτὴν· τὶς διασκεδάσεις (νυκτερινὰ κέντρα κ.λπ.) καὶ τὰ θεάματα (κινηματογράφο, τηλεόρασι, βίντεο) ποὺ ἐκτρέπονται ἀπὸ τὸν καθαυτὸ σκοπὸ τους, τὴν ψυχαγωγία. Ἀλλὰ καὶ ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν ἀνάπτυξι σωστῶν ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων μὲ τὴν ἀξιοποίησι τῶν τεχνῶν (μου-

σικῆς, θεάτρου) καὶ τῶν διαφόρων μέσων (ραδιοφώνου, κινηματογραφικῶν ταινιῶν, τηλεοράσεως).

Δὲν ἀδιαφόρησε οὔτε γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τοῦ τόπου, στηριζομένη ὅμως ἐπάνω στὸν σεβασμὸ πρὸς τὰ ἦθη καὶ τὴν κτίσι - περιβάλλον. Γι' αὐτὸ ἐξαίρει τὴν προσφορὰ τῶν γεωργῶν, ἐνῶ στηλιτεύει τοὺς κερδοσκοποὺς μεσάζοντας. Καταβάλλει προσπάθειες, τιθέμενος ἐπὶ κεφαλῆς τοπικῶν φορέων, γιὰ τὴν ἴδρυσι ἐργοστασίων, νοσοκομείου, τὴν δημιουργία ἔδρας μεραρχίας κ.ἄ.. Ἀντιδρᾷ στὴν δημιουργία τεραστίου ὑπερκαταστήματος στὰ σύνορα, στὴν μετακίνησι τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τὴν Φλώρινα, στὴν ἐγκατάστασι πλᾶζ γυμνιστῶν στὶς Πρέσπες. Παρὰλλήλως προσπαθεῖ ν' ἀποτρέψῃ τοπικὲς συρράξεις ἢ συγκρούσεις μὲ τὴν ἀστυνομία, ἐνῶ στηρίζει ἐνεργῶς τὰ αἰτήματα χωριῶν νὰ μὴν ἀπαλλοτριωθοῦν - μετακινηθοῦν ἀπὸ τὶς θέσεις τους, ἐπειδὴ ἡ Δ.Ε.Η. ἤθελε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ ὑπέδαφός των. Δείχνει ἰδιαιτέρο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἀνεργίας καὶ γιὰ τὴν στήριξι τῶν τοπικῶν ἐπιχειρήσεων. Συμπαρίσταται ἐπίσης μὲ παρεμβάσεις του πρὸς τὴν Κυβέρνησι γιὰ ἀπολυομένους ἐργάτες.

Μέσα στὸν ἀγῶνα του νὰ κρατηθῇ καθαρὸ τὸ περιβάλλον πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου, ἀγωνίζεται γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος ἀπὸ τὰ ἰδιαιτέρως ρυπογόνα θερμοηλεκτρικὰ ἐργοστάσια τῆς Πτολεμαΐδος, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν

προστασία τῶν σπανίων λιμνῶν τῆς περιφερείας, τῶν δασῶν ἀπὸ τὶς πυρκαϊές, καὶ παροτρύνει γιὰ ἐμπρακτὴ συμμετοχὴ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ στὴν κατάσβεσί τους κ.ἄ.. Ἀπέναντι στοῦ μεγάλο καύσωνα καὶ τῆς λειψυδρίας τοῦ 1990 ἀντιπαρατάσσει τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὄπλα· καλεῖ σὲ μετάνοια καὶ πάνδημη λιτανεία. Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ καὶ «ὁ οὐρανὸς ἔδωκε βροχὴν». Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ συντήρησι τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων (ἰδίως τῶν Πρεσπῶν), ἐπειδὴ ἀποτελοῦν ζωντανὲς μαρτυρίες πίστεως, ἐνῶ ἀντιτίθεται στὴ μεταφορὰ εἰκόνων σὲ μουσεῖα.

Ἐθνικὴ προσφορὰ

«Ὁ π. Αὐγουστῖνος ὑπῆρξε ὄχι μόνο ἐκκλησιαστικὸς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὸς. Χριστὸς καὶ Ἑλλὰς ἦταν οἱ δύο πόλοι τοῦ κηρύγματός του. Συνέχισε σ' αὐτὸ τὴ μακραίωνα παράδοσι τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ἀρκετὲς φορὲς “ἐκένωσαν” τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονία, γιὰ νὰ στηρίξουν τὸ Ἔθνος μας» (ἀρχιμ. Μελ. Βαδραχάνη ἔ.ἄ. σελ. 22). Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ συνέταξε ἄρθρα, ἐγκυκλίους, ἐξέδωκε βιβλία, ὠμίλησε ἐπ' ἐκκλησίας, σὲ στρατόπεδα, σὲ συλλαλητήρια, προχώρησε ἀκόμη καὶ σὲ ἀφορισμὸ. Ὅταν οἱ πολλοὶ ἔρεγγαν, ἐκεῖνος ἤδη μιλοῦσε γιὰ τοὺς κινδύνους, ποὺ ἀπειλοῦν τὴ Μακεδονία, καὶ γιὰ τὴν καταπίεσι τῶν Βορειοηπειρωτῶν, ὅπως καὶ ἀπεδείχθησαν. Ἐπεσήμανε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν κίνδυνον ἀφελληνισμοῦ τῆς Β. Ἠπει-

ρου μὲ τὴ φυγὴ τῶν Βορειοηπειρωτῶν στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ παραλλήλως ὑπέδειξε τὴν εὐκαιρία ἐπανδρώσεως τῆς ἐρημωμένης ὑπαίθρου ἀπὸ τοὺς νέους Ἕλληνες πρόσφυγες ἀπὸ τὶς ἄλλες χῶρες (Ἀπολογισμὸς ἔκτης τετραετίας ἔ.ἀ. σελ. 160, 163). Ἐξαίρει τὴν παρουσία τῶν Μικρασιατῶν προσφύγων καὶ τὴν εὐλάβειά τους —ιδίως τῶν Ποντίων—, κτίζει ναὸ πρὸς τιμὴν τῶν νεομαρτύρων τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς, μνημονεύει διαρκῶς τοὺς πεσόντας κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους μετὰ δακρύων ἔχοντας προσωπικὰ βιώματα καὶ ἀναμνήσεις. Κατὰ τὴν ἐνθρόνισί του παίρνει μαζί του καὶ ὁδηγεῖ ὅλες τὶς ἀρχές καὶ τὸ λαὸ νὰ μεταβοῦν ἐν σώματι στὸ στρατιωτικὸ κοιμητήριον τῆς πόλεως γιὰ τὴν τέλεσι τρισαγίου. Ἔκανε δύο συλλαλητήρια γιὰ τὴ Β. Ἡπειρο (1981 καὶ 1987· τὴ δεύτερη φορὰ γιὰ νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ ἐκδήλωσι ἀλβανικοῦ μουσικοχορευτικοῦ συγκροτήματος). Συμμετεῖχε σὲ ἄλλα συλλαλητήρια γιὰ τὴ Β. Ἡπειρο (στὴν Ἀθήνα) καὶ τὴ Μακεδονία (στὴν Φλώρινα καὶ τὴν Πτολεμαΐδα), γιὰ τὴν ὁποία καὶ διαρκῶς κηρύττει, ὅτι «ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε Ἑλληνική», τονώνοντας ἔτσι τὸ ψυχικὸ ἀπόθεμα τῶν ἐγκαταλελειμμένων ἀπὸ τὴν Πολιτεία ἀκριτῶν. Θρήνησε γιὰ τὴν ἔκπτωσι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ποῦ διενεργήθηκε εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὲ τὸ λόγο του ἔδωσε δείγματα ὀρθῆς ἐκφράσεως χωρὶς γλωσσικὲς ἀκρότητες. Ἐπεσήμανε ἐκ τῶν

πρώτων τὶς τραγικὲς ἐπιπτώσεις τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος —ἀποτέλεσμα τῆς ἀθετήσεως τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ—, ποῦ ὁδηγεῖ σταδιακὰ στὴν ἐξαφάνισι τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ χάρις στὶς προτροπές του πολλὰ παιδιὰ γεννήθηκαν καὶ νέες πολύτεκνες οἰκογένειες δημιουργήθηκαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ στάσι του ἀπέναντι σὲ κινηματογραφικὴ ταινία τοῦ Θ. Ἀγγελοπούλου εἶχε ἄμεση σχέσι μὲ τὴν διαφήμισι, μέσῳ τοῦ σεναρίου, τῆς «καταργήσεως τῶν συνόρων» καὶ τῆς προβολῆς τῆς Ἑλλάδος ὡς φυλακῆς γιὰ τοὺς πολῖτες τῆς καὶ κακοποιοῦ γιὰ τοὺς πρόσφυγες.

Στηλίτευσε τὴν προσπάθεια φακελλώματος μὲ τὶς νέες ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες, τὴν πιθανὴ ἀναγραφὴ τοῦ «δυσωνύμου» ἀριθμοῦ (χξς´=666) σ´ αὐτὲς χωρὶς καμμία διάθεσι ἀριθμοφοβίας, καὶ τὴν κατάργησι τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευήματος σ´ αὐτὲς. Προμήνυσε τὴν προσπάθεια ἰσοπεδώσεως τῶν πάντων μέσῳ τῆς παγκοσμιοποιήσεως. Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἀνακίνησι τοῦ θέματος τῆς ὑποχρεωτικῆς μὴ ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευήματος στὶς ταυτότητες, στρατεύθηκε στὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἑλληνικῆς παραδόσεως τοῦ Γένους μας ἀποστέλλοντας θερμὸ ἠχογραφημένο μήνυμα γιὰ τὴν συγκέντρωσι τῆς Θεσσαλονίκης (14-6-2000), τὸ ὁποῖο καὶ μετεδόθη ἐπανειλημμένως, ἐνισχύοντας τὸν ἀγῶνα τῶν πιστῶν.

Διωγοί

«Ἄλλ' ἄς προσθέσωμεν καὶ μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος τοῦ ἐπισκοπικοῦ κηρύγματος. Εἶνε οἱ διωγοί μας, οἱ ἔνεκεν ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης διωγοί, ποὺ ὑπέστημεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετίας. Τί πρῶτον καὶ τί δεύτερον νὰ σημειώσω ἐξ ὧσων ὑπέφερα ἐκ μέρους τῶν ἀντιτιθεμένων τῶ ἡμετέρῳ λόγῳ; Καθ' ἐκάστην, δύναμαι νὰ εἶπω, ὑπέμενον τὴν σφοδρὰν ἀντιλογίαν! ...Σκοπὸς ἦτο ἡ βιαία ἐκθρόνισίς μας. Ἀλλὰ ...ἀπέτυχον οἰκτρῶς. Διότι ὁ λαὸς πόλεων καὶ χωρίων, διαφωτισθεὶς διὰ προφορικῶν καὶ γραπτῶν κηρυγμάτων, ἐξεδηλώθη κατὰ τῶν κατηγορῶν καὶ ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ ἐπισκόπου, καὶ οἱ διώκοντες κατησχύνθησαν. Εἶνε δὲ εὐχάριστον, ὅτι ἀρκετοὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κατὰ ποικίλους τρόπους συνετέλεσαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω διωγμούς, μετεμελήθησαν καὶ ὠμολόγησαν προφορικῶς καὶ γραπτῶς τὴν ἄδικον συμπεριφορὰν των» (περ. «ΧΡΙΣΤ. ΣΠΙΘΑ» ἔ.ἄ.).

«Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω; Γιὰ ποιούς ἐκκλησιαστικούς ἀγῶνες, γιὰ ποιά ποιμαντικά

ἔργα, γιὰ ποιές πολυσέλιδες συγγραφές νὰ ὁμιλήσω;» († Διονύσιος Λ. Ψαριανός, μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης, Ἐν Ἰωθηλαῖον ἔ.ἄ. σελ. 226). Ἐπειδὴ πράγματι ὁ λόγος δὲν ἔχει τέλος, πρέπει νὰ βάλουμε μόνοι μας κάπου τέλος.

«Πάρετε τὸν Ἥλιον τὸν Θεοσβίτην. Ὑποχρεώσατε τὸν ὄρεσίβιον αὐτὸν νὰ ζῆ εἰς τὰς πόλεις, ἀφαιρέσατε καὶ τὸν ἔλεγχον καὶ ἰδοῦ. Δὲν θὰ εἶναι πλέον Ἥλιος... Ἄς μὴ ζητῶμεν λεπτότητας καὶ μέτρον ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς ἀνθρώπους. Φαίνονται ὑπέρμετροι εἰς ἡμᾶς, διότι ἀντὶ τῶν πτήσεων προτιμῶμεν τὴν ἔρπυσιν» (π. Θεοκλήτου Διονυσιάτη, Ἡ «Χριστιανικὴ Σπίθα» καὶ ὁ συντάκτης τῆς, περ. «ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ», Βόλος 1964) ἢ ἴσως διότι —ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ἡ κρίσις— ἄλλαξαν οἱ ἐποχὲς καὶ ἡ ἀμαρτία ἀπονεύρωσε τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ὅμως «ἄς μᾶς συγχωρηθῆ ἡ ἀπόφανσις, ὁ π. Αὐγουστίνος ἔχει πίστιν. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς, νομίζω **“εὐρήσει τὴν πίστιν”** εἰς τὸν ἄνδρα. Καὶ τὰ ἔργα του εἶναι ἔργα πίστεως ἐν μέσῳ γενεᾶς ἀπίστου ἢ ὀλιγοπίστου» (ἔ.ἄ.).

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Κάθε Κυριακὴ καὶ ὥρα 6:00 μ.μ. γίνονται τὰ βραδυνὰ κηρύγματα στὴν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος (ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 44).

Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ **μπορεῖτε νὰ προσέρχεσθε** στὶς ὁμιλίες.

Νὰ εἰδοποιῆτε δὲ νὰ προσέρχωνται καὶ ἄλλοι.

† Αὐγουστῖνος Καντιώτης Ὁ πύρινος προφήτης - ἐπίσκοπος

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλο ἐγράφη ἄρθρο στὸ περιοδικὸ «Ὁ Σωτήρ» (τεῦχος 1-15 Σεπτεμβρίου), τὸ ὁποῖο ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ.

Καὶ ἐξάρας τοὺς πόδας αὐτοῦ «Ἐτελεύτησεν» ὁ ὑπεραιωνόβιος Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κυρὸς Αὐγουστῖνος (Καντιώτης). Ἐπειτα ἀπὸ 104 ἔτη ζωῆς σίγησε ὀριστικῶς πλέον ἢ προφητικὴ φωνὴ του στῆ γῆ, τὸ βροντῶδες ἀφυπνιστικὸ κήρυγμά του. Ἀλλὰ τὸ πλουσιώτατο κοινωνικὸ καὶ συγγραφικὸ του ἔργο – ἔγραψε περισσότερα ἀπὸ 80 βιβλία– καὶ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του θὰ συνεχίζουν νὰ ἐμπνέουν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Διότι ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Αὐγουστῖνος ὑπῆρξε προσωπικότητα κατ’ ἐξοχὴν δυναμικὴ, πολὺ-πλευρῆ, πολυμαθὴς καὶ ὀξυδερκὴς μὲ ὀσιακὴ βιοτή. Γι’ αὐτὸ σελάγισε ὡς ἀστέρας φωτεινότατος στὸ στερέωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθόλο σχεδὸν τὸν περασμένο αἰῶνα. Λαμπρὸς καὶ ἀκατηγόρητος, εὐθύς καὶ ὀλόφωτος, ἄκαμπτος καὶ ἀνυποχώρητος, οἰκοδομοῦσε τὸν λαό. Συγκινοῦσε, συνήγειρε, ἠλέκτριζε τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης μόνον τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του εἶχε

πρὸ ὀφθαλμῶν. Εἴτε ἔγραφε εἴτε κήρυττε εἴτε νοουθετοῦσε κατ’ ἰδίαν, μὲ εὐθύτητα καὶ καταπληκτικὴ εἰλικρίνεια «τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐδίδασκεν ἐν ἀληθείᾳ», χωρὶς περιστροφές, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ ἀποκτήσει ἐχθροὺς ἢ διῶκτες. Ὁ λόγος του δὲν «ἔκνηθε τὴν ἀκοήν». Πολεμοῦσε τὴν αἵρεση, ἤλεγχε τὴν ἁμαρτία, ἐπαινοῦσε τὴν ἀρετὴ, ἐνθουσίαζε τὸν ἀγνὸ ἀγωνιστὴ τῆς πίστεως.

Τὸν φλογερὸ κήρυκα τῆς ἀληθείας δὲν «ἔμελε περὶ οὐδενός», διότι δὲν «ἔβλεπεν εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων». Δὲν ἐπηρεαζόταν ἀπὸ ἰδέες καὶ φιλοσοφίες ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, οὔτε χαριζόταν σὲ πρόσωπα. Μιμούμενος τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο δὲν φοβήθηκε νὰ ἐλέγξει κατὰ πρόσωπο τὸν τότε βασιλέα Παῦλο καὶ τὸν τότε πρωθυπουργὸ Κων. Καραμανλῆ γιὰ τὴ φανερὴ καὶ σκανδαλώδη ὑποστήριξή τους πρὸς τὴ μασονία. Οὔτε τὴ βασιλισσα Φρειδερίκη δίστασε νὰ ἐλέγξει γιὰ τὴ στάση της καὶ πρόσκλησή της πρὸς τὸν βουδισμό. Καὶ αὐτὰ σὲ περίοδο, κατὰ τὴν ὁποία τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα ἀπελάμβαναν τὴν ἐκτίμησή του λαοῦ. Ἐπίσης δὲν ἐδειλίασε νὰ ἐλέγξει καὶ τὴν ἡγεσία τῆς στρατιωτικῆς δικτατορίας.

Κατὰ τὰ δύσκολα χρόνια τῆς τρι-

πλῆς Κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος – Γερμανικῆς, Ἰταλικῆς, Βουλγαρικῆς – ἐστράφη ἀπ’ ἄμβωνος ἐπανειλημμένως κατὰ τῶν κατακτητῶν μὲ παρρησία καὶ σθένος, διακινδυνεύοντας τὴ ζωὴ του. Παράλληλα στήριζε τὸν δεινοπαθοῦντα ἑλληνικὸ λαὸ μὲ τὰ ἔθνικά του κηρύγματα καὶ τοῦ συμπαρίστατο ἔμπρακτα μὲ συσσίτια. Μόνο στὴν Κοζάνη λειτουργοῦσαν συσσίτια ὑπὸ τὴν ἐποπτεία του μὲ 8.000 σιτιζομένους καθημερινῶς.

Ὁμολογητῆς καὶ ὑπερασπιστῆς τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων, τόλμησε νὰ διακόψει, μὲ ἄλλους δύο ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ μνημόσυνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου γιὰ τὰ ἀνοίγματα καὶ τὶς ὑποχωρήσεις του πρὸς τοὺς Παπικούς καὶ τὸν Οἰκουμενισμό. Οἱ τρεῖς λέξεις τοῦ πτηνοῦ τῆς ἐρήμου, τοῦ προφήτου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου πρὸς τὸν σκληρὸ βασιλέα Ἡρώδη «**οὐκ ἔξεστί σοι**» (δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται), ἦταν οἱ πιὸ συνηθισμένες στὸ λεξιλόγιο τοῦ πύρινου αὐτοῦ ἱεράρχου, ὁ ὁποῖος ἔλαμψε μὲ τὸ χριστομίμητο βίο του. Ἄλλωστε γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κήρυγμά του γινόταν ἄμεσα ἀποδεκτὸ καὶ μὲ ἐνθουσιασμό ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ σύμπασα ἡ Ὁρθο-

δοξία, ἔχει κάθε λόγο νὰ καυχᾶται γιὰ τὸν σεπτὸ ἱεράρχη καὶ πρόμαχο τῆς πίστεως, τὸν πύρινο κήρυκα τοῦ λόγου, τὸν ἀκούραστο κοινωνικὸ ἐργάτη, τοῦ ὁποῖου τὰ πνευματικὰ τέκνα διακονοῦν τὴν Ἐκκλησία ὡς λαϊκοὶ ἱεροκήρυκες, ὡς μοναχοί, ὡς ἱερεῖς, ὡς ἡγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἀδελφοτήτων καὶ ὡς ἐπίσκοποι.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἑλλάδα ἔχει κάθε λόγο νὰ εὐγνωμονεῖ καὶ νὰ καυχᾶται γιὰ τὸν ἀοίδιμο ἐπίσκοπο Αὐγουστῖνο Καντιώτη. Διότι σὲ χρόνια δίσεκτα εἶχε σταθεῖ δίπλα ὄχι μόνο στὸν δοκιμαζόμενο λαό, ἀλλὰ καὶ στοὺς μαχόμενους στρατιῶτες καὶ ὑπερασπιστῆς τῆς Πατρίδος μὲ αὐτοθυσία, ἀπέραντη στοργὴ καὶ ἔμπρακτη συμπαράσταση.

Δοξάζουμε τὸν Θεό, διότι ἐχάρισε στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Ὁρθοδοξία τέτοιον πύρινο προφήτη - ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος δόξασε τὸ ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τώρα ἀντιδοξάζεται ἀπὸ τὸν Κύριο τῆς δόξης. Συγχρόνως δεόμεθα ὀλόψυχα στὸν θεῖο Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀναδείξει καὶ ἄλλους ἀνταξίους ἐπισκόπους, ὁμολογητῆς καὶ κήρυκες τῆς ἀληθείας, προασπιστῆς τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, μάλιστα στοὺς σημερινούς δυσχειμέρους καιροὺς μας.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ ΠΑΤΕΡΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΚΑΝΤΙΩΤΗ

Γράφει ὁ κ. Ν. Σωτηρόπουλος

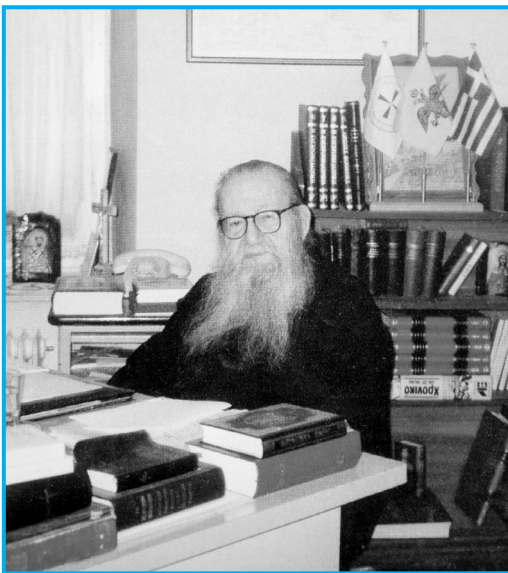
Σὲ μήνυμά μου ἐπ’ εὐκαιρία τῆς κοιμήσεως τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτη ἀνέφερα, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χριστόδουλος ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος μοῦ εἶπε: «Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, ὅταν πεθάνωμε, θὰ σβήσωμε. Ἄλλ’ ὁ Γέροντάς σου Αὐγουστίνος θ’ ἀνακηρυχθῆ ἅγιος». Διὰ τοῦ παρόντος ἀναφέρω ἄλλες μαρτυρίες γιὰ τὸν π. Αὐγουστίνο.

Ὁ θαυμαστὸς Γέροντας τῶν ἡμερῶν μας π. Πορφύριος μοῦ εἶπε γιὰ τὸν π.

Αὐγουστίνο: «Ὁ Αὐγουστίνος εἶνε ὁ μέγας ἀσκητής. Ὅσα λέγει καὶ ὅσα γράφει εἶνε ὅλα διαμάντια». Καὶ σὲ ἄλλο πρόσωπο εἶπεν: «Ὁ Αὐγουστίνος εἶνε Πατερικὴ μορφή, σὰν τοὺς Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμένης Συνόδου».

Ὁ θαυμαστὸς Γέροντας τῶν ἡμερῶν μας π. Ἰάκωβος, μία ἀπὸ τὶς

φορές, κατὰ τὶς ὁποῖες ἐπισκέφθηκα τὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ στὴν Εὐβοία, μὲ κάλεσε κοντά του καὶ μοῦ εἶπε γιὰ τὸν π. Αὐγουστίνο, τὸν ὁποῖο, νομίζω, προσωπικῶς δὲν γνώρισε ποτέ: «Τί κάνει, Νίκο, ὁ δεσπότης μας, ὁ π. Αὐγουστίνος; Αὐ-

τὸς μᾶς κρατᾶει ὅλους, αὐτὸς κρατᾶει ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία. Ξέρεις γιατί τὸν μισοῦν καὶ τὸν διώκουν ἄλλοι δεσποτάδες; Τὸν μισοῦν καὶ τὸν διώκουν, διότι τὸν φθονοῦν, ἐπειδὴ εἶνε ἀνώτερός τους καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸν

φθάσουν».

Ὁ θαυμαστὸς Γέροντας π. Παΐσιος ὠνόμαζε τὸν π. Αὐγουστίνο «νέο Χρυσόστομο» λόγῳ τῆς παρησίας του καὶ τοῦ θελκτικοῦ κηρύγματός του. Καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ τὸν ὠνόμαζαν ἔτσι.

Ὁ π. Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου βιβλί-

ου «Ὁ ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἄθωνίτης», ὅταν κάποτε βρέθηκα στὴν Ἄγγλία καὶ τὸν ἐπισκέφθηκα στὸ Ἔσσεξ, μοῦ εἶπε γιὰ τὸν π. Αὐγουστῖνο: «Αὐτὸς εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους μας. Διότι αὐτὸς ἐλέγχει τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς μὲ Προδρομικὴ παρρησία, ἐνῶ ἔμεῖς φοβούμεθα νὰ τοὺς ἐλέγξουμε».

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας καὶ ἀκαδημαϊκὸς Παναγιώτης Μπρατσιώτης, τοῦ ὁποῦ εὐτύχησα νὰ εἶμαι μαθητὴς, ὅταν σπούδαζα Θεολογία, εἶπεν: «Ὁ π. Αὐγουστῖνος ὑπενθυμίζει Πατερικὲς μορφὲς τῆς Ἐκκλησίας».

Ἕνας εὐσεβὴς χριστιανὸς μοῦ ἀποκάλυψε ἓνα θαυμαστὸ σημεῖο ἐν σχέσει πρὸς τὸν π. Αὐγουστῖνο καὶ ἐξέφρασε γνώμη ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἀλλὰ μὲ δέσμευσε νὰ μὴ τὸ εἰπῶ σὲ κανένα, ὅσο ὁ π. Αὐγουστῖνος θὰ ζῆ. Τώρα, ποὺ δὲν ζῆ πλέον σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ἀνακοινῶν τὸ σημεῖο καὶ τὴ γνώμη τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ. Εἶπεν ὁ ἐν λόγῳ χριστιανός: «Ἕνα ἀπόγευμα ἦλθε στὸ σπίτι μου ὁ π. Αὐγουστῖνος, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν ἀδελφὸ μου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄρρωστος. Καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ, ποὺ ἦλθε, μέχρι τὸ πρωὶ τὸ σπίτι πλημμύρισε ἀπὸ εὐωδία. Ὁ π. Αὐγουστῖνος εἶνε ἅγιος, καὶ μετὰ θάνατον θ' ἀνακηρυχθῆ ἅγιος, ὅπως ὁ ἅγιος Νεκτάριος».

Μία φορὰ τὸν Μητροπολίτη Φλωρίνης Αὐγουστῖνο εὐρισκόμενον στὴν Ἀθήνα ἐπισκέφθηκα καὶ Πα-

πικοὶ θεολόγοι, συζήτησαν μαζί του καὶ τοῦ εἶπαν: «Ὁ δικὸς μας, ὁ Πάπας, ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἀνατολῆς μόνο τὸν Φλωρίνης ὑπολογίζει».

Καὶ τὰ δαιμόνια, ὅπως διὰ στόματος δαιμονιζομένων κραύγαζαν καὶ ἔλεγαν στὸ Χριστό, «**Οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ**» (Μάρκ. α' 24), «**Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς (ὁ Μεσσίας), ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ**» (Λουκ. δ' 41), ἔτσι καὶ γιὰ τὸν πιστὸ δοῦλο τοῦ Χριστοῦ, τὸν π. Αὐγουστῖνο, ὅπως ἀναφέρουν χριστιανοί, κραύγαζαν καὶ ἔλεγαν: «Ἄχ αὐτὸς ὁ Καντιώτης, αὐτὸς ὁ Καντιώτης. Θὰ σὰς εἶχαμε ἐνώσει μὲ τὸν Πάπα, γιὰ νὰ κοινωνάτε τὰ χαπάκια τοῦ Πάπα (τίς ὀστιες). Ἄλλὰ δὲν μᾶς ἀφήνει αὐτὸς ὁ Καντιώτης. Τὸν πολεμοῦμε νὰ τὸν ἐξοντώσωμε. Ἄλλὰ τὸν σκεπάζει μὲ τὸν πέπλο τῆς αὐτῆ ἢ Μαρίας,

«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

Μηνιαῖο Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Περιοδικό

* * *

Ἰδρυτὴς: Ἐπίσκοπος πρ. Φλωρίνης
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ἰδιοκτῆτης: Ὁρθόδ. Ἱεραποστ. Ἀδελφότης «Ὁ Σταυρός»
Ζωοδόχου Πηγῆς 44 • 106 81 Ἀθήνα.
τηλ. 210 / 3805539 & 210 / 3826100

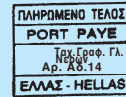
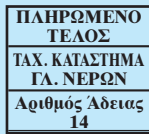
Ἐκδότης: Παναγιώτης Πετρόπουλος
Αἰόλου 35 • 153 51 Κάντζα

Διευθυντὴς Συντάξεως:
Νικόλαος Ἰ. Σωτηρόπουλος - τηλ. 210 / 6659056

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Ἀθαν. Κοκονός, Αἰόλου 35 • 153 51 Κάντζα

Συνδρομὴ (ἐτησίαν) Ἐσωτερικοῦ: 10 €
Κύπρου 20 €. Ἐξωτερικοῦ: 25 €.

Ἐπιταγές, ἐγγραφές, ἐπιστολές κ.λπ. στὴ διεύθυνσι:
Περιοδικὸ «Ὁ Σταυρός»
Τ.Θ. 3415 (Κ.Τ.Α.) • 102 10 Ἀθήνα

κωδ. 1631
Αρ. Πλ/σης 109

αὐτὴ ἡ Μαρία (ἡ Παναγία), διότι εἶ-
νε ἄγνος».

Καὶ Ὁρθόδοξοι λοιπὸν καὶ αἰρε-
τικοί, ἀκόμη καὶ δαίμονες, ἀναγνω-
ρίζουν τὸν π. Αὐγουστῖνο ὡς ἄν-
θρωπο πνευματικῆς δυνάμεως καὶ
ὑπεροχῆς. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο σὲ
κάθε ἐποχὴ δημιουργεῖ ἁγίους.
Ἔτσι καὶ στὴν ἐποχὴ μας, ἐποχὴ
μεγάλης ἀποστασίας, δημιούργησε
τὸν νεώτερο ἅγιο Αὐγουστῖνο. Ὁ
ἴδιος ὅμως ὁ π. Αὐγουστῖνος δὲν
εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό
του. Δὲν εὐχαριστεῖτο, διότι οἱ πι-
στοὶ τὸν θεωροῦσαν ἅγιο, ἀλλ' ἐ-
στενοχωρεῖτο. Τὸν ἀκούσαμε νὰ
λέγῃ: «Φοβοῦμαι, μήπως βρεθοῦν
τίποτε ἠλίθιοι καὶ μὲ ἀνακηρύξουν
μετὰ θάνατον ἅγιο». Ταπεινολογία;
Ὅχι ταπεινολογία, ἀλλὰ πραγμα-
τικὴ ταπεινοφροσύνη. Ἀκούσαμε
καὶ τὸν μεγάλο διορατικὸ, προορα-
τικὸ καὶ ἰαματικὸ Πορφύριο νὰ
λέγῃ: «Στενοχωροῦμαι, διότι ὁ κό-
σμος μὲ θεωρεῖ ἅγιο». Καὶ αὐτὸς ὁ
Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ πρῶτος με-
τὰ τὸν Ἔνα, ὅπως χαρακτηρίσθηκε,
θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του πρῶτο
ἁμαρτωλό. Ἐγραψε: «**Χριστὸς Ἰη-
σοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρ-
τωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ**»
(Α΄ Τιμ. α΄ 15). Οἱ ἅγιοι βλέπουν
τοὺς ἑαυτοὺς των μὲ μικροσκόπιο.

Καὶ γιὰ τὰ μικρότερα ἐλαττώματα,
σφάλματα καὶ ἁμαρτήματά τους
ταράσσονται, στενάζουν καὶ ἐξου-
θενώνουν τοὺς ἑαυτοὺς των. Οἱ
ψευτοἄγιοι, οἱ Φαρισαῖοι, αὐτοὶ θε-
ωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς των ἁγίους.
Καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν τέτοιοι
μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.
Οἱ πραγματικοὶ ἅγιοι δὲν ὑποπτέυ-
ονται τὴν ἀγιότητά τους. Βλέπουν
ὅμως τὴν ἀγιότητά τους ἄλλοι, διό-
τι βλέπουν τὴ ζωὴ τους, τὴν πίστι
τους, τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸ Θεὸ
καὶ τοὺς συνανθρώπους, τὰ ἔργα
τους, τοὺς ἀγῶνες τους, τὶς θυσίες
τους, τὴν αὐταπάρνησί τους.

Οἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι
τὸ τριήμερο ἀπὸ τὴν κοίμησι μέχρι
τὴν ταφὴ τοῦ π. Αὐγουστίνου πέ-
ρασαν καὶ προσκύνησαν τὸ σκηνώ-
μά του, καὶ οἱ ὅλες ἐκδηλώσεις
κατὰ τὴν κηδεῖα του, ἡ ὁποία στοὺς
γνώστες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστο-
ρίας ὑπενθύμισε, ὡς ἐλέχθη, τὴν
κηδεῖα τοῦ μεγάλου Βασιλείου,
ἔδειξαν ποίους ὁ πιστὸς λαὸς ἐγ-
κρίνει ὡς ἁγίους καὶ ποίους πρέπει
νὰ ζηλεύωμε. Νὰ ζηλεύωμε ὄχι ἄλ-
λους, ὅσονδὴποτε μεγάλα προσ-
όντα καὶ ἀξιώματα καὶ ἂν ἔχουν,
ἀλλὰ τοὺς ἁγίους, καὶ νὰ προσπα-
θοῦμε νὰ τοὺς μιμηθοῦμε. Καὶ ὁ
θάνατος τῶν ἁγίων εἶνε δόξα!